

El fregall

(ALDC, II, 396. El fregall)

El 'manyoc d'espart o altre material que serveix per a fregar' coneix, amb una notable extensió, aquests significants:

1) Der. de *fregar* (< llat. FRICARE 'id.'): *fregall* (var. *esfregall* 108), amb el suf. *-all* (< llat. -ACULU), indicador d'estri (com *raspall* o *ventall*, que tenen un verb per nucli), que, ioditzat, passa a *fregai*, o, amb canvi de sufix, *fregàs* 133; i *fregador*, acrescut amb el suf. *-ador* (< llat. -ATORE) que confereix al verb el sentit de 'estri'.

2) *Espart* (< llat. SPARTUM 'espart; mena de jonc', pres del grec SPARTON; *espart de fregar* 148) és resultat d'una metonímia que ha pres la matèria per l'objecte.

Més locals són: *estropall*, propi d'algunes poblacions frontereres amb Múrcia i Castella-la Manxa, probable adaptació morfològica del cast. *estropajo* (potser com *encollir* ← cast. *encoger*, val. *tartallós* ← cast. *tartajoso*), en un àmbit de contacte de llengües propi de parlars alacantins meridionals (el cast. *estropajo* és modificació de *estopajo*, der. de *estopa*, per la matèria de què es devien fer els fregalls); *pallot* 9, 15, 16 i *llata* 124, per la matèria que eventualment es podia fer servir ('palla' o 'llata'); *drap* 33 i *pedaç* 92 són genèrics; *raspall* 115 s'ha format sobre el verb *raspar* amb el mateix sufix de *fregall*.

Fregall és l'únic mot admès per la normativa.

